

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera soudce Vadima Hlavatého a soudkyně Pavly Klusáčkové ve věci

žalobce: **ICT Support, s.r.o.**, IČ: 26453479
se sídlem Dvorecká 535/21, 147 00 Praha 4
zastoupený advokátem Mgr. Tomášem Krejčím
se sídlem Pařížská 204/21, 110 00 Praha

proti

žalovanému: **Český telekomunikační úřad**
se sídlem Sokolovská 219, 190 00 Praha 9

o žalobě proti rozhodnutí předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu ze dne 20. 10. 2023, č. j. ČTÚ-8 512/2023-603,

takto:

- I. Rozhodnutí předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu ze dne 20. 10. 2023, č. j. ČTÚ-8 512/2023-603, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku na náhradě nákladů řízení 11 228 Kč, a to do rukou zástupce žalobce advokáta Mgr. Tomáše Krejčího.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

(K.ř. č. 1 – rozsudek)

I. Základ sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým bylo k rozkladu žalobce změněno rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 1. 2023, č. j. ČTÚ-8 784/2022-631/VI. vyř. – JiJ, tak, že byla snížena výše uložené pokuty na 60 000 Kč.
2. Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobci uložena pokuta ve výši 100 000 Kč dle § 15 odst. 2 kontrolního řádu za přestupek uvedený ve výroku I. rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 5. 2022, č. j. ČTÚ-8 784/2022-631/IV. vyř. – JiJ (dále jen „rozhodnutí o přestupku“), kterého se dopustil tím, že jako kontrolovaná osoba v rozporu s § 10 odst. 2 kontrolního řádu neumožnil kontrolujícímu výkon jeho oprávnění stanovených kontrolním řádem při kontrole zahájené dne 1. 1. 2022 doručením oznámení o zahájení ze dne 22. 12. 2021, č. j. ČTÚ-55 462/2021-631/I. vyř. KuK, a neposkytnul k tomu potřebnou součinnost, když dne 10. 1. 2022 v 10:00 hod. nereagoval na opakovaný pokus kontrolujícího přítomného na adrese Dvorecká 535/21, Podolí, 147 00 Praha 4, o kontakt s žalobcem (prostřednictvím domovního zvonku) za účelem vstupu do jeho provozovny a vyžádání si údajů a dokumentů vztahujících se k předmětu kontroly dle § 8 písm. c) kontrolního řádu a ve lhůtě do 2 pracovních dnů po doručení výše uvedeného oznámení neuvedl jméno, příjmení, telefon a e-mail kontaktních osob, které se této kontrole měly zúčastnit a se kterými měli pracovníci správního orgánu při její realizaci spolupracovat.

II. Obsah žaloby

3. Žalobce namítal, že žalovaný pochybil, když se nezabýval rozkladovými námitkami ohledně nenaplnění materiální stránky přestupku, ačkoli již nabylo právní moci rozhodnutí o přestupku.
4. Podle žalobce mělo být při stanovení druhu a výše trestu přihlédnuto ke skutečnosti, že kontrolní orgán zcela rezignoval na základní zásady dobré správy (zásada součinnosti s dotčenou osobou), kdy v den kontroly kontrolní orgán pouze 2x zazvonil na zvonek vchodových dveří a žalobce nekontaktoval telefonicky, ač s ním v minulosti komunikoval telefonicky i prostřednictvím e-mailu. Žalobce pochybil, když se v době vánočních svátků nepřihlásil do datové schránky, ale neměl zájem na poskytnutí součinnosti, ani na ztížení či zmaření průběhu kontroly. Poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2021, č. j. 8 As 102/2019-31, podle kterého by neměla být pořádková pokuta ukládána, byla-li již vynucovaná povinnost splněna před jejím uložením. Žalobce ze své vůle kontaktoval kontrolní orgán, omluvil se, navrhl několik možných termínů provedení kontroly a na základě podnětu žalobce ze dne 20. 1. 2022 byl vyjasněn i účel kontroly. Pokud k těmto skutečnostem nebylo přihlédnuto při rozhodování o vině, mělo k nim být přihlédnuto alespoň v otázce trestu. Podle žalobce je uložena pokuta ve výši 60 000 Kč nepřiměřená uvedeným okolnostem i rozhodovací praxi, když sám žalovaný uvádí, že za dané jednání ukládá pokuty ve výši 5 000 až 15 000 Kč. Pokuta ve výši 40 000 Kč byla uložena subjektu, který měl zjevně odlišné majetkové poměry než žalobce, neboť jeho roční obrat přesahoval 9 000 000 Kč, kdežto žalobce dosahoval v roce 2020 obratu kolem 1 000 000 Kč.
5. Žalobce dále namítal, že žalovaný při stanovení výše pokuty nepřihlédl k žádné polehčující okolnosti na straně žalobce, kterými jsou: nevědomost o kontrole, nedostatečný čas na přípravu na kontrolu, zaslání oznámení během vánočních svátků, omluva ze strany

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

žalobce, kontaktování kontrolního orgánu s nabídkou několika možných termínů kontroly, poskytnutí součinnosti, řádné provedení kontroly a délka trvání deliktu.

6. Nesprávně byla dvakrát hodnocena recidiva a opakované spáchání přestupku jako přitěžující okolnost. Z obou rozhodnutí není zjevné, o jaká konkrétní předchozí rozhodnutí je závěr o recidivě opřen, když bylo o trestu rozhodnuto v roce 2023. Žádná okolnost neodůvodňuje uložení pokuty ve výši 100 000 Kč ani ve výši 60 000 Kč, ač by se jednalo o recidivu.
7. Žalovaný pochybil, když při uložení druhu a výměry trestu nevyužil institutu zahlazení z trestního práva, což způsobuje nepřezkoumatelnost správních rozhodnutí. Jako přitěžující okolnost bylo hodnoceno, že se žalobce dopustil opakovaně přestupků v období let 2014–2021, ačkoli není zjevné, o jaká konkrétní rozhodnutí byl tento závěr opřen, navíc za situace, kdy u většiny rozhodnutí zřejmě došlo *ex lege* k zahlazení odsouzení. Analogická aplikovatelnost zahlazení odsouzení dle trestního práva vyplývá například z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2011, č. j. 8 As 82/2010-55, Sb. NSS 2291/2011, a z rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 3. 5. 2013, č. j. 60 A 1/2013-49, Sb. NSS 2912/2013.
8. Institut zahlazení odsouzení u právnické osoby měl být aplikován *per analogiam* dle § 27 odst. 1 písm. a) zákona č. 418/2011 Sb., o trestní odpovědnosti právnických osob, podle kterého se na odsouzenou právnickou osobu hledí, jako by nebyla odsouzena, jakmile je trest vykonán. Jedná-li se o sankci spočívající v pokutě, je trest vykonán okamžikem jejího zaplacení. Jako recidivu lze hodnotit opakované spáchání přestupku, jestliže ode dne nabytí právní moci rozhodnutí o stejném přestupku, z něhož byl obviněný uznán vinným, neuplynulo 12 měsíců. Nadto v případech uvedených žalovaným se nejednalo o stejný přestupek.
9. Žalobce navrhl, aby soud v případě, kdy by neshledal důvody pro zrušení rozhodnutí, s ohledem na okolnosti případu upustil od uložení trestu.

III. Vyjádření žalovaného k podané žalobě

10. Žalovaný předně upozornil, že se v napadeném rozhodnutí nevěnoval námitkám žalobce týkajícím se materiální stránky přestupku, ale toliko správním trestem a námitkami směřujícími proti prvostupňovému rozhodnutí. Podstatné je, že rozhodnutí o přestupku bylo již podrobeno soudnímu přezkumu, žaloba byla zamítnuta rozsudkem ze dne 1. 9. 2023, č. j. 17 A 112/2022-46, řízení o kasační stížnosti žalobce bylo zastaveno usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2023, č. j. 4 As 319/2023-21.
11. Ve vztahu k polehčujícím okolnostem žalovaný odkázal na demonstrativní výčet v § 39 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „přestupkový zákon“). V prvostupňovém rozhodnutí byla jako polehčující okolnost výslovně zmíněna skutečnost, že žalobce po omluvě a dohodě se správním orgánem umožnil v náhradním termínu řádné provedení kontroly, přičemž tento závěr žalovaný v napadeném rozhodnutí nijak nerozporoval.
12. K námitce recidivy žalovaný uvedl, že se žalobce prokazatelně dopustil téhož přestupku podle § 15 odst. 1 písm. a) kontrolního řádu již v minulosti, za což byl pravomocně sankcionován žalovaným, a to příkazem ze dne 11. 11. 2021, č. j. ČTÚ-50 288/2021-633/I. vyř. – NeA, což bylo v napadeném rozhodnutí uvedeno jako přitěžující okolnost. Žalobci byla uložena pokuta ve výši 6 000 Kč za souběh přestupku dle § 118 odst. 14 písm. r)

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

zákona o elektronických komunikacích a přestupku dle § 15 odst. 1 písm. a) kontrolního řádu. Nejednalo se o pořádkovou pokutu, ale o správní trest ve smyslu přestupkového zákona. Takovou skutečnost je třeba hodnotit coby přitěžující okolnost ve smyslu § 40 písm. c) přestupkového zákona. Kontrolní řád nestanoví časový limit, kdy je možné považovat spáchání přestupku za opakované. Podle komentářové literatury k recidivě postačuje, pokud dojde ke spáchání téhož přestupku poté, co byl za jeden z těchto činů pachatel potrestán.

13. Ve vztahu k analogické aplikaci institutu zahlazení odsouzení žalovaný uvedl, že při stanovení výše ukládané pokuty bylo přihlédnuto k více okolnostem protiprávního jednání žalobce než jen k jeho deliktní minulosti. Byla zohledněna všechna kritéria dle § 37 přestupkového zákona, přičemž žalovaný odkázal na stranu 10 a 11 napadeného rozhodnutí. Žalovaný je povinen přihlédnout k povaze činnosti žalobce coby právnické osoby, do níž se řadí i případná deliktní minulost pachatele přestupku. Žalovaný odkázal na komentářovou literaturu k přestupkovému zákonu, která zastává uvedený názor. Žalobci bylo v letech 2014–2021 uloženo celkem 5 pravomocných pokut ve výši od 5 000 Kč do 15 000 Kč za přestupky podle zákona o elektronických komunikacích. Otázku zahlazení odsouzení přestupkový zákon nijak neupravuje, a proto není důvod pro jeho aplikaci v nynějším řízení.
14. Pokuta byla napadeným rozhodnutím snížena na 60 000 Kč, aby lépe reflektovala zásadu předvídatelnosti rozhodování správních orgánů zakotvenou v § 2 odst. 4 správního řádu. Za přestupky stejné skutkové podstaty byly právnickým osobám ukládány pokuty ve výši od 30 000 Kč do 60 000 Kč. Pokuta uložená žalobci ve výši 60 000 Kč tedy zjevně nevybočuje z aktuální rozhodovací praxe žalovaného. I při snížení výše uložené pokuty je nezbytné, aby byla zachována represivní a preventivní funkce ukládané sankce (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008-133). V souladu s rozsudkem sp. zn. 1 As 9/2008 přihlédl žalovaný k majetkovým poměrům žalobce a dospěl k závěru, že uložená pokuta není pro podnikání žalobce likvidační.
15. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl pro nedůvodnost.

IV. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

16. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
17. Soud nenařídil ústní jednání, ač jej žalobce požadoval, neboť napadené rozhodnutí zrušil bez jednání pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.
18. Soud při posouzení věci vyšel z následující právní úpravy:
 - Podle § 40 písm. c) přestupkového zákona se přihlédne jako k přitěžující okolnosti zejména k tomu, že pachatel spáchal přestupek opakovaně.
 - Podle § 27 odst. 1 písm. a) zákona o trestní odpovědnosti právnických osob a řízení proti nim se na odsouzenou právnickou osobu hledí, jako by nebyla odsouzena, jakmile byl trest vykonán.
19. Soud o podané žalobě uvážil následovně:

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

20. Předně se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí spočívající v tom, že žalovaný při stanovení druhu a výměry trestu nevyužil analogicky institutu zahlazení odsouzení z trestního práva. O nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů lze hovořit v situaci, kdy se správní orgán v rozhodnutí řádně nevypořádá se všemi námitkami účastníků řízení, případně své rozhodnutí neodůvodní vůbec nebo nedostatečně vzhledem k požadavkům zákona (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2006, sp. zn. 2 As 37/2006). Jak judikoval již Vrchní soud v Praze [viz rozsudek ze dne 26. 2. 1993, sp. zn. 6 A 48/92 (SJS 27/0; SP 27/1994); shodně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46], z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předešlé účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a – v případě rozhodování o relativně neurčité sankci – jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši. Nutno též zdůraznit, že dle ustálené judikatury tvoří rozhodnutí správních orgánů obou stupňů z hlediska soudního přezkumu jeden celek (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003-56, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013-25).
21. Ačkoli institut zahlazení není přestupkovým zákonem upraven, tato skutečnost nevylučuje povinnost žalovaného užít analogicky institut zahlazení z trestního práva. Předně je nezbytné poukázat na rozsudek sp. zn. 8 As 82/2010 reagující na argument, že institut zahlazení odsouzení není (nebyl) upraven ani v zákoně č. 200/1990 Sb., o přestupcích. Dle tohoto rozsudku je správní orgán při rozhodování o výši sankce (ve smyslu § 12 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb.) za přestupek povinen hodnotit, zda není při přihlédnutí k pachateli dříve uloženým trestům možné využít analogicky institut trestního práva zahlazení odsouzení. Z tohoto závěru vychází rozsudek sp. zn. 60 A 1/2013, v němž byla potvrzena povinnost analogicky aplikovat institut zahlazení odsouzení podle trestního zákoníku i při ukládání sankcí v přestupkovém řízení, neboť opačný přístup by vedl k přísnějšímu přístupu k obviněnému v rámci přestupkového řízení než k obviněnému v trestním řízení. Tento závěr byl potvrzen v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2017, č. j. 2 As 323/2016-45. K analogické aplikaci institutu zahlazení odsouzení ve vztahu k přestupkovému zákonu se vyjadřoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19. 1. 2023, č. j. 2 As 71/2022-34, body 27 a násl., přičemž aproboval předchozí judikaturní závěry, které jsou tudíž plně aplikovatelné i na rozhodování v přestupkovém řízení podle přestupkového zákona.
22. Současně z judikatury správních soudů vyplývá, že je možné skutečnost o opakovaném páčání přestupků zohlednit v rámci hodnocení osoby pachatele a možnosti jeho nápravy. Obsáhle se této problematice věnoval rozsudek sp. zn. 2 As 71/2022. Již v rozsudku sp. zn. 60 A 1/2013 bylo uvedeno, že „nelze hodnotit takto „zahlazené“ přestupky jako přitěžující okolnost v dalším přestupkovém řízení, lze k nim však přihlídnout při hodnocení osoby pachatele a z takových okolností vyvodit příslušné závěry.“ V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 11. 2018, č. j. 3 As 202/2017-35, uvedl, že „podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu mají správní orgány právo přihlížet k předchozím spáchaným přestupkům, a to i v případě jejich spáchání před více než jedním rokem“, čímž se ztotožnil se závěry Krajského soudu v Plzni ze dne 31. 3. 2017, č. j. 17 A 23/2016-46, podle kterého „striktní užití analogie zahlazení není možné, je proto na místě k institutu zahlazení přiblížit toliko přiměřeně se zohledněním specifik dopravních přestupků [...] Ostatně při striktní analogii

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

s trestním právem by nebylo možno přihlídnout k téměř žádným dopravním přestupkům, u nichž byla sankce pokuty vykonána.“. Tyto závěry je možné aplikovat i na nynější případ, kdy by v případě striktní aplikace institutu zahlázení odsouzení nemohly správní orgány přihlížet k žádným přestupkům žalobce, u kterých by došlo k zahlázení zaplacením pokuty. V rozsudku ze dne 17. 6. 2020, č. j. 1 As 80/2020-36, Nejvyšší správní soud konstatoval, že „byť judikatura dovodila možnost analogického využití tohoto institutu v řízení o přestupcích, neznamená to, že (obdobně jako je tomu v trestání soudním) nelze dřívější (zahlázená) „odsouzení“ nijak zohlednit [...] Ba naopak, dřívější (byť zahlázená) „odsouzení“ mohou být použita při hodnocení osoby pachatele a možností jeho nápravy, a tedy též jako kritérium pro určení výše trestu.“.

23. Na straně 7 a 8 prvostupňového rozhodnutí je uvedeno, že je evidováno „např. 5 případů, kdy byl obviněný uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 118 odst. 5 písm. b) zákona o elektronických komunikacích (v tehdy účinném znění) a byly mu uloženy pokuty v rozmezí 5 000 Kč až 15 000 Kč [příkazy ze dne 18. 7. 2014, čj. ČTÚ-46 627/2014-610; ze dne 8. 4. 2016, čj. ČTÚ-35 802/2016-610; ze dne 25. 4. 2017, čj. ČTÚ-25 064/2017-610; ze dne 17. 10. 2017, čj. ČTÚ-62 813/2017-610 a ze dne 22. 10. 2021, čj. ČTÚ-47 012/2021-622/I. vyř. – Stu, kterým byl navíc uznán vinným i ze spáchání přestupku podle § 118 odst. 12 písm. b) zákona o elektronických komunikacích]. Příkazem ze dne 21. 5. 2021, čj. ČTÚ-25 434/2021-633/I. vyř. – NeA, byl obviněný uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 118 odst. 14 písm. r) zákona o elektronických komunikacích, stejně tak příkazem ze dne 11. 11. 2021, čj. ČTÚ-50 288/2021-633/I. vyř. – NeA. To shledává správní orgán jako významnou přítěžující okolnost zvyšující závažnost daného přestupku a vyžadující uložení vyšší pokuty.“. Dále je na straně 8 prvostupňového rozhodnutí uvedeno, že „[j]ako další přítěžující okolnost správní orgán shledal, že za stejný přestupek byl obviněný již jednou pokutován, a to příkazem čj. ČTÚ-50 288/2021-633/I. vyř. - NeA ze dne 11. 11. 2021 (v právní moci 30. 11. 2021), tj. že se v nyní projednávaném případě dopustil recidivy [resp. spáchal přestupek opakovaně ve smyslu § 40 písm. c) zákona o přestupcích]. I to přispělo ke zvýšení pokuty nad výše uvedenou obvyklou úroveň.“. Žalovaný k tomu na straně 13 napadeného rozhodnutí doplnil, že „[r]ozkladový správní orgán pokládá změněnou/konečnou výši uložené pokuty za adekvátní závažnosti spáchaného přestupku i delikt ní minulosti obviněného (coby recidivisty) [...]“. K povaze činnosti žalobce se žalovaný vyjadřoval na straně 11 napadeného rozhodnutí tak, že „je třeba zohledňovat i (případnou) delikt ní minulost obviněného, což je jeden z obsahových prvků povahy činnosti. Vzhledem k tomu je namístě připomenout, že obviněný byl ze strany Úřadu opakovaně trestán, a to pěti pravomocnými pokutami v letech 2014 až 2021 ve výších od 5.000 do 15.000 Kč za přestupky dle § 118 odst. 5 písm. b) zákona o elektronických komunikacích. Tento fakt (vztahující se k povaze činnosti obviněného) lze tedy dle rozkladového správního orgánu rozhodně hodnotit v neprospěch obviněného, přičemž má podstatnou relevanci ve vztahu k uložené výši pokuty.“.
24. Navzdory argumentaci žalovaného, že v přestupkovém řízení musí přihlídnout k povaze činnosti žalobce, coby právnické osoby, do níž se řadí i delikt ní minulost, je z citovaných pasáží obou správních rozhodnutí zřejmé, že předseda Rady žalovaného aproboval prvostupňový závěr o recidivě žalobce a posoudil tuto skutečnost jako přítěžující okolnost, nikoli výlučně jako okolnost vztahující se k osobě žalobce. Jak vyplývá z výše citované judikatury, za dané situace je nezbytné, aby správní orgány aplikovaly analogicky institut zahlázení odsouzení z trestního práva a tuto aplikaci náležitě odůvodnily. Ačkoli žalovaný delikt ní minulost žalobce posuzoval taktéž v souvislosti s úvahami o povaze činnosti žalobce, je z obsahu napadeného rozhodnutí zřejmé, že při úvaze o výši uložené pokuty

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

vycházel ze závěru o tom, že deliktní minulost je nutné posuzovat jako přítěžující okolnost, což mělo za následek stanovení výše uložené pokuty výrazně nad výši pokut uložených žalobci v minulosti.

25. Soud odkazuje na rozsudek sp. zn. 2 As 323/2016, body 37 a 38, dle nichž „[...] *Jakákoli úvaha týkající se institutu zahlázení však v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zcela chybí. Současně nelze dovodit, že správní orgán prvního stupně přihlédl k minulosti spáchaným přestupkům jen v rámci hodnocení osoby přestupce, a nikoli jako k přítěžující okolnosti, neboť tomu v odůvodnění užitá formulace nenapovídá. [...] Nejvyšší správní soud uzavírá, že odůvodnění výše uložené sankce v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je nepřezkoumatelné, neboť z něj nelze vysledovat, jaká hlediska vedla k uložení konečné výše sankce, a zda a proč bylo možné přihlédnout k přestupkům, které stěžovatel spáchal v minulosti a za které byl potrestán, jako k přítěžující okolnosti. [...]*“. Právě uvedené platí i pro projednávanou věc, kdy vzhledem k absenci části odůvodnění týkajícího se analogické aplikace institutu zahlázení odsouzení není možné ze správních rozhodnutí zjistit, jaká hlediska vedla k uložení konečné výše pokuty a z jakého důvodu považovaly správní orgány deliktní minulost žalobce za přítěžující okolnost. Napadené rozhodnutí je tudíž nepřezkoumatelné.
26. Vzhledem k nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí soud nemůže posoudit důvodnost žalobní námitky týkající se nepřiměřené výše uložené pokuty vzhledem k rozhodovací praxi žalovaného a okolnostem případu, neboť by to bylo předčasné s ohledem na provázanost všech aspektů ukládané sankce, které musí nejprve komplexně hodnotit žalovaný.
27. Namítal-li žalobce, že se předseda Rady žalovaného nezabýval rozkladovými námitkami stran nenaplnění materiální stránky přestupku, pak se tato argumentace mívá s předmětem napadeného (a prvostupňového) rozhodnutí, jímž bylo rozhodnuto pouze o druhu a výši sankce.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

28. Soud napadené rozhodnutí zrušil pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení dle § 78 odst. 4 s. ř. s. Soud nepovažoval za nutné postupovat dle § 78 odst. 3 s. ř. s. a zrušit i prvostupňové rozhodnutí, neboť rozkladový orgán má možnost napravit vady prvostupňového rozhodnutí. V dalším řízení je žalovaný (předseda Rady žalovaného) dle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem soudu, je tedy povinen vypořádat se s výše specifikovanou absencí analogické aplikace institutu zahlázení.
29. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., dle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalobce a soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci ve stanovené lhůtě náhradu nákladů řízení. Náklady žalobce představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a náklady související s právním zastoupením žalobce advokátem. Tyto jsou tvořeny jednak odměnou za dva úkony právní služby (převzetí zastoupení a sepsání žaloby), přičemž sazba odměny za jeden úkon právní služby činí dle advokátního tarifu – vyhlášky č. 177/1996 Sb. částku 3 100 Kč (§ 6 odst. 1, § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) cit. vyhlášky], dvěma paušálními částkami ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 cit. vyhlášky), a náhradou za daň z přidané hodnoty v sazbě 21 % ve výši 1 428 Kč (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Celková výše nákladů tedy činí

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

11 228 Kč. Soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v této výši, a to ve stanovené lhůtě do rukou zástupce žalobce advokáta Mgr. Tomáše Krejčího.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 28. června 2024

Milan Tauber v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.